

**KÂBUSA
DÖNÜŞEN
RÜYA**

KURTLAR MIYAVLAR MI?

**E.GENÇAY GÜL'ÜN
KALEMİNDEN.**

Kâbusa Dönüşen Rüya

Emirhan Gençay Gül

Kâbusa Dönüşen Rüya

Bugünün iktidarı, Türk milletini tabandan tavana restore etme projesi diye “dindar nesil rüyası”nı ortaya attı. Peki, bu rüya neden kâbusa döndü?

Bir ideoloji hiçbir zaman yazılı doktrinlerini ezberleyerek benimsenemez. Bir görüşü benimsemek için ilk önce bir iç dürtüye ihtiyaç duyarsınız. Bu dürtü hayvanî bir dürtüdür. Misal olarak yavruyken insanlar tarafından şiddete uğramış bir kedi, büyüdüğü zaman insanlardan köşe bucak kaçarken, yavruyken insanların sevip beslediği bir kedi, tüm insanları yavruyken kendisini besleyen insanlar gibi zannederek her pisi pisi diyene gelir. Kediler gibi insanlar da, çocukken, gençken ve yaşlıyken başka insanların kararlarına ve davranışlarına doğrudan(aile, arkadaş, mahalle esnafı, komşu vb.) veya dolaylı(kaymakam, vali, emniyet müdürü, milletvekilleri, bakanlar ve cumhurbaşkanı vb.) maruz kalır. Bu maruz kalma, kişiyi rahatsız ediyorsa maruz kaldığı kişilerininkine zıt görüşleri benimser. Onlardan haz etmez ve kaçır. Eğer rahatsız hissettirmiyorsa maruz kaldığı kişilerin klonlanmış monoton bir düşünce kuklası olurlar (munis bir ev kedisi). Son olarak, maruz kaldığı görüş, kendisini mutlu ya da enerjik hissettiriyorsa kişi o görüşün ilerideki iyi bir temsilcisi olarak yaşamaya devam eder. Aslında ideolojilerin temel doktrinleri denilen yazılı kurallarda birilerinin maruz kaldığı zıt ya da uygun fikirleri vakti zamanında içsel hayvani dürtüsüyle bazı sosyolojik, psikolojik ve siyasi şablonlara oturtarak ortaya koyduğu fikirlerden başka bir şey değildir.

Aslında ideolojilerin temel doktrinleri denilen yazılı kurallar da böyle doğar. Bunlar da kişinin maruz kaldığı ve bir hayvani içgüdüleriyle kuvvetle etkilendiği, nefret ettiği veya beğendiği fikirleri sosyolojik, psikolojik ve siyasi şablonlar şeklinde ortaya koymasından ibarettir.

Bu sebeple siyasi hareketler toplumu hissi (hayvani) seviyede tutarak kolayca taraftar bulma adına sloganlar (miyav miyav, hav hav, cik cik,ai ai) ve kalıp rol modeller (sürü liderleri) yaratır. Zaten çoğu zaman ideolojileri parlatan isimlerin yazarlar, gazeteciler veya halkın diline rahatça inmeyi başaran akademisyenler olduğunu fark edersiniz. Bu üç grubun ortak özelliği yazı yazarken edebiyatın nimetlerinden beslenmeleridir. Edebiyat, insanın kendi sesini merak etmesinden doğan, insana has bir değerdir. İnsan harici varlıklar seslerini duysa dahi onu merak etmezler. Benim sesim acaba neye benziyor diye düşünen insan ilk önce edebiyatı ardından kulağına hoş gelsin diye müziği keşfeder. Edebiyatın en kısa ve net müzikal söylemi sloganlardır. Sloganlar, insanın kendi sesiyle aynı sese sahip bir varlıkla karşılaştığında duyduğu ilk heyecanı hatırlattığı için yüksek bir enerjiye sahiptir. Bir Türk milliyetçisi “yaşasın halkların kardeşliği” sloganı karşısında köpek havlaması duymuş kedi gibi kuyruğunu dikerek kendini korumaya alır. Ama aynı Türk milliyetçisi “Milliyetçi Türkiye” sloganını duyunca kendinden geçerek boğazını yırtar yırtar bu sloganı tekrarlar. Semavi dinlerin (Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam) peygamberlerinin Cebrail’le ilk karşılaştığındaki şok hâlinde işittikleri ilk sözler o dinin temel sloganı olarak kabul edilir. Ve bu sloganların(ayetlerin) bir araya gelmesinden bir manifesto kitabı(Tevrat, Zebur, İncil, Kuran) meydana gelir. Bu manifestolardan kendine yakın olanı benimseyenler o dine mensup olur. Ve dinin doktrinlerini (sloganlarını) “Febi-eyyi âlâ-i rabbikumâ tukezzibân, La ilahe illallah.” gibi tekrar ederek maneviyatını güçlendirir.

İdeolojiler ise aynı sesi çıkararak canlıların bir önad sahibi olmasını sağlar. Geçtiğimiz yıllarda sosyal

medyada meşhur olmuş bir çobanın koyunlarını çağırırken bunlar benim koyunum değil. Benim koyunum beni tanıyor. Bunlar beni tanımaz demesine rağmen. muhabirin ısrarı üzerine yabancı koyunları çağırması, çağırıldığı yabancı koyunlarsa çağrıya bir cevap vermemişlerdi. Aradan yıllar sonra o çobanı bulan bir gazeteci bu sefer çobanın kendi koyunlarını çağırmasını söylemiş ve çobanın sesini tanıyan koyunlar akın akın çobanın sesine toplanmıştı.

Sloganlar ve ideolojiler işte tam burada birleşiyorlar. Sürü lideri (çoban) bir slogan (ileti/mesaj) attığında o sloganın atıldığı ortam (bağlam) eğer müsaitse sloganın şifresi(anlamı/kodu) hedef kitleye doğru bir şekilde ulaşır. Bunun sonucunda hedef kitle, slogana uygun bir geri bildirim (dönüt) verir. Bu süreç stadyumlarda açıkça görülür. Amigolar ya da tribün liderleri sessizlik anında bir slogan atar. Eğer maçın heyecanlı bir anıysa herkes tek bir ağızdan o slogana cevap verir. Bordo ! - Mavi !, Kırmızı ! -Beyaz !, Her zaman ! Her yerde ! En büyük !... Son zamanlarda bir de, "Hükûmet! İstifa !", gibi anarşik sloganlar duyuyoruz cıkcıkcık onlara...

Bu temel bakışla baktığımızda, koyunlar ve insanlar dahil çoğu canlı slogan atar ve bir ideolojiye mensuptur. Örneğin sıradan vasat bir kedi "Miyav" sloganını, halinden memnun olmayan bir kedi "Hırr! Tss" sloganını ve halinden gayet memnun kediyse yatarak "Trrr" sloganını atar. Bu durumda bir kedi üç farklı ideolojinin mensubu olabilir. Peki, bundan kedilerin haberi var mı? Elbette yok. Bunun farkına varan ve bunlara göre kendisini düzenleyen tek canlı insandır diyoruz. Bazı insanlar hayvanî güdülerle insanları kontrol altına alma zihniyetinden bir santim uzaklaşmıyor.

Edebiyat İnsanı Hayvandan Ayırır.

Edebiyat matbaanın yaygınlaşmasıyla, gazeteler ve dergiler etrafında bir çınar gibi dallanıp budaklanarak alanlara ayrıldı. Bu çınarın kıymetini anlayan milletler ve devletler günümüz modern medeniyetlerinin de sahibidir. Edebiyat insana insan olduğunun bilincini verir. Ses çıkartan varlıklarla aynı olmadığını anlatmaya çalışır. Haliyle de anlayış yönüyle diğer canlılardan insanı ayırmayı amaçlar. Büyük münevver Nihat Sami Banarlı'nın "Fakat ben şuna inanırım ki, bir milleti yeniden yüceltmek ve ona târihi büyüklüğüne yakışır bir devamlılık vermek için onun çocuklarını dünkü büyüklerinin edebiyatını, dilini, vicdanını, imânını anlayabilir, duyabilir, yaşayabilir bir seviyeye ulaştırmak da lâzımdır" bu sözde geçen vicdan kelimesi kültür anlamına gelmektedir. Bu gün siyasal İslâmcı çevrelerce vicdanın karşılığı dünya görüşü ve hayat üslûbudur. Dindar nesil fiyaskosu da bu üslûpsuzluğun bir neticesidir.

Edebiyat, yazarın toplumun bilinçaltını kontrol etmesin, sağlayan bir propagandadır. Seksen Günde Devri Alem adlı kitap İngiliz çocuğuna Büyük Britanya'nın üstünde güneşin batmadığını anlatır. Thomas More'un Ütopya adlı eseri bugün Avrupa Birliği'nin manevi temellerini medeni ülkelerin (!) gençlerinin bilinç altına atmıştır. Robinson Crusoe medeni(!) bir İngiliz gencinin insanımsı yaratıklar(!) arasında tek başına kalarak o adayı tek başına nasıl medeni(!) hale getirdiğini anlatır. Ve her İngiliz çocuğunun beynine gittiği medeniyetsiz yerleri tek başına medeni hale getirebileceğinin mesajını yerleştirir. Milli Eğitim Bakanlığı, bu eserleri haddinden fazla baş üstünde tutarak ve yerli yersiz listelerine alarak umarım sonucu iyi olacak bir şey yapıyordu...

Bugün Milli Eğitim'in tavsiye ettiği 100 kitap listesinde Hüseyin Nihal Atsız, Mustafa Necati Sepetçioğlu, Emine İşinsu, Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu, Orhan Şaik Gökyay, Arif Nihat Asya, Orhan Seyfi Orhon, Şükufe Nihal Başar, Selma Rıza Feraceli gibi adlarını tek seferde saydığım yazarların adları dahi geçmemektedir. Biz bu liste sorumsuzluğun bedelini ödüyoruz ödeyeceğiz. Bu kişilerin yerine listelere eklenen kişilerin kaç tanesi bu millete yeni bir ufuk kazandırmaya muktedir eserler yazmıştır? Mesela Sabahattin Ali'nin Son yıllarda balon gibi büyüyen *Kürk Mantolu Madonna* furyası benim gibi kaç kişiyi illallah ettirdi bilmem ama dindar nesle ve bu neslin dindar öğretmenlerine illallah ettirmedeği kesin. Dindar bir gözle baktığımızda gençliğinde Almanya'da

ahlâsız gayr-ı meşru bir ilişki yaşamış roman karakterinin bu ilişkiden bir çocuğu olduğunu anlaması sürecini anlatan bu roman anlam veremediğim bir şekilde neredeyse tüm ortaokul ve liselerde sınav kitabı olarak öğretmenlerce okunması zorunlu tutuluyor. Onlarca kitap varken niye bu kitaba bu kadar takıntılılar acaba ? Çok merak ediyorum.

Edebiyatın toplumun şekillenmesinin ve bilinçlenmesinin yegane amili olduğu yıllardan kalan alışkanlıkların bugün bir geçerliliği yoktur. Klasik İslâmcı eserlerde görünen aileye rol model olan, ailenin manevi ihtiyacını karşılayan dede-nine tiplerini gençliğinde okuyarak hülyalara dalmış, sonra kitaplardaki bu Polyanna rol modellerin mâlum TV kanallarında yayınlanan filmlerini gözü yaşlı seyretmiş günümüzün siyasetteki yaşlı (burada yaşlı hem bedensel hem zihinsel yaşlılık için kullanılmıştır.) siyasal İslamcılar bu absürd durumun gençler nezdinde artık geçersiz hatta dalga konusu olduğunu fark etmekten acizdir. Bu acz yüzünden huzurevlerine düşmanlık beslerler, başlarına gelen musibetin banyoya sağ ayakla girmeleri yüzünden olduğuna inanır ve evinde kedi-köpek bakan gençlere “anne babalarına bakmazlar itlere bakarlar” sloganıyla saldırır, onları horlarlar. Bu İslamcılar okudukları Huzur Sokağı, Pertev Bey’in Üç Kızı, Pertev Bey’in Torunları, Maznun, Minyeli Abdullah, Bir Anne’nin Feryadı gibi “hidayet romanları”nın o kadar etkisinde kalmışlardır ki bugün iktidarın yazdığı toplumu, gençleri ve aileyi konu alan yasa tasarılarının, kararnamelerin ve yönergelerin bilinç altında bu romanlar vardır. Bunlara göre her genç Feyza ve Bilal olmalı, etrafını sözleriyle ve hareketleriyle şekillendiren genç dede-nineler rol modeller olmalıdır. Hâlbuki toplumlar dede-nine tiplerini gençlerin üstünden devam ettirerek gelişemezler. Yazımın başında verdiğim maruz kalma ve buna karşılık verilen tepkiler örneğindeki klonlanmışların medeniyet tarihine verdikleri tek şey kendi medeniyetlerinin felaketine sebep olmalarıdır. Bir medeniyet ya da toplumu, ya maruz kaldığı düzeni yıkıp kendi doğrularını topluma maruz bıraktıranlar ya da maruz kaldığı düzeni sevip kendini onun kalkınmasına adayanlar yükseltir. Klonlanmış munis ev kedileriye kalkınma yolunda toplumun enerjisini emen parazit uyusuklardır.

Bugün Türk gençliğinin dindar nesil adı altında sokulmak istediği genç dede-nine, Feyza-Bilal veya munis ev kedisi tiplerinden kendini sıyırması Türk gençliğinin bir zaferidir. Sürüye liderlik yapan elden ayaktan düşmüş yaşlı bir hayvan nasıl ki genç bir lider adayı tarafından sürü içinde diskalifiye ediliyorsa bazı yaşlı zihinler de aynen bu şekilde toplum içinde diskalifiye olacaklardır. Bu zafer bunun müjdecisidir. Toplumun en küçük parçası olan aile, yaşlı bir kimseyi evinde ağırladığında en az 20 yıl öncesinin toplumsal yaşantısına farkında olmadan geri döner. Ama eve yeni bir bebek ya da küçük bir çocuk geldiğinde büyük aile bireyleri bile çocuklaşıp (çağdaşlaşıp) onunla oyunlar oynar. Buradan rahatlıkla anlayabiliyoruz ki toplumlar zamanının çocuğu olduğunda yol alabilir. Zamanının babası , dedesi ve bunağı olduğunda değil. Hidayet romanları dışında bir şey okumamış İslâmcı gürûhun bunu anlamasının olanaksızlığını “hâla daha yeteri kadar dinî eğitim vermiyoruz ondan oluyor bunlar” sözlerinden anlayabiliyoruz. Zavallılar hâlâ daha sıkıntının dindar nesil denen ütöpik fikirde değil kendilerinin eksik uygulamalarında olduğunu düşünüyorlar. Keşke bizim camia İslamcılar kadar hayallerine bağlı bir camia olsaydı. Bizler bugün bambaşka bir Türkiye’de yaşıyorduk...

Özetle

İslâmcıların kâbusa dönen dindar nesil rüyası Türk toplumunun dinamikleriyle uyuşmadı. Uyuşmaz. Türk toplumunun anlayışı(sloganı) Mısır ve İran gibi ülkelerden ithâl edilen hidayet romanı karakterleriyle örtüşmüyor. Türklerin dedeye, nineye veya rol modele gösterdiği saygı, onun görüşlerini birebir tekrar ettirmek, gençleri genç görünümlü dede-nine yapma üzerine değil, onların tecrübelerinden yararlanarak çağdaş bir anlayışa sahip olma üzerinedir. Bir ideolojiye ya da dine inanan milletler, o ideolojiye ya da dine kendi üsluplarıyla inanmaz ve ona kendi sanat ve vicdan dünyalarından yeni hamleler katmazlarsa ideolojiler ya da dinler canlılıklarını kaybedip yaratma

(çağa ayak uydurma) ve yükselme kudretlerinden uzaklaşırlar.

Anadolu erenleri, Türk milletine körü körüne inanışın değil, düşünerek, arayarak, aşk ve hicrânı gönüller dolduran Allah'ı kendi vicdanlarında bularak inanmanın sırlarını öğretti. Bu sebeple, dindar nesil, Türk gençliğinin önüne konulacak bir sıfat değil inanların içinde yaşatılacak bir değerdir. Günümüzün Mısır üzerinden ithal edilmiş fikirleri tekrarlayan çağdaş İslâmcı(!) Anadolu Aptalları (Abdal d ile yazılır) bunlardan bihaber oldukları için, Türk milletinin ulumaya alışmış gençlerini miyavlatma peşindedirler. Ama kurt miyavlamaz. Miyavlamayacaktır...